

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 326/2011-26

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 14. septembra 2011 predbežne prerokoval sťažnosť D. M., S., zastúpeného advokátom JUDr. M. V., Č., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Čadca v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 220/2004 a jeho rozsudkom z 9. novembra 2010 a postupom Krajského súdu v Žiline v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Co 37/2011 a jeho rozsudkom z 22. februára 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť D. M. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 8. augusta 2011 doručená sťažnosť D. M., S. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. M. V., Č., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu

podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Čadca (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 220/2004 a jeho rozsudkom z 9. novembra 2010 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) a postupom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Co 37/2011 a jeho rozsudkom z 22. februára 2011 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“).

Sťažovateľ v sťažnosti uviedol:

„Rozsudkom Okresného súdu v Čadci sp. zn. 6C/220/2004-407 zo dňa 9. 11. 2010 som bol zaviazaný zaplatiť navrhovateľovi titulom náhrady škody 2.812,20 Eur s 13% úrokom z omeškania od 1. 5. 2003 do zaplatenia. Súd prvého stupňa návrh... navrhovateľa vo zvyšku 713,66 Eur zamietol. Zaviazal ma hradiť navrhovateľovi trovy konania včítane trov právneho zastúpenia v sume 5.034,51 Eur... a zaplatiť na účet Okresného súdu v Čadci titulom trov preddavkovaných štátom 252,44 Eur...“

Proti tomuto rozsudku som podal... odvolanie, ktorým som... napadol všetky výroky rozsudku. Krajský súd v Žiline rozsudkom sp. zn. 5Co/37/2011-436 z 22. 2. 2011 rozhodol o mojom odvolaní tak, že rozsudok okresného súdu vo veci samej potvrdil a v časti výroku, ktorým som bol zaviazaný k povinnosti hradiť navrhovateľovi trovy konania včítane trov právneho zastúpenia v sume 5.034,51 Eur zrušil a vrátil na ďalšie konanie. Žiadnemu z účastníkov nepriznal právo na náhradu trov odvolacieho konania.

Ohľadom výroku súdu prvého stupňa, ktorým mi bola uložená povinnosť zaplatiť na účet Okresného súdu v Čadci titulom trov preddavkovaných štátom 252,44 Eur do 3 dní po právoplatnosti rozsudku, hoci aj tento výrok som napadol odvolaním, krajský súd opomenul rozhodnúť.

Rozsudok Krajského súdu v Žiline nadobudol právoplatnosť dňa 27. 6. 2011 a rozsudok Okresného súdu v Čadci nadobudol právoplatnosť okrem výroku o trovách konania dňa 27. 6. 2011. ...“

Rozsudky Krajského súdu v Žiline sp. zn. 5Co/37/2011-436 z 22. 2. 2011 a Okresného súdu v Čadci sp. zn. 6C/220/2004-407 z 9. 11. 2010 nepovažujem za zákonné. Týmito rozsudkami došlo k porušeniu mojich základných práv, preto podávam proti

obidvom týmto rozhodnutiam ústavnú sťažnosť, ktorú odôvodňujem nasledujúcimi skutočnosťami...“

V ďalšom sťažovateľ podrobne uviedol svoje odvolacie dôvody proti rozsudku okresného súdu a dôvody, v ktorých vidí porušenie ním označených základných a iných práv:

„Krajský súd odôvodnil rozsudok sp. zn. 5Co/37/2011-436 z 22. 2. 2011 nasledujúcimi skutočnosťami:... Krajský súd ako súd odvolací preskúmaním napadnutého rozsudku, prislúchajúceho spisového materiálu a vyhodnotením toho, čo uviedli účastníci v odvolacom konaní, sa v plnom rozsahu stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa. Odvolací súd konštatuje, že súd prvého stupňa po zrušujúcom uznesení odvolacieho súdu doplnil dokazovanie naznačeným spôsobom a rozhodol vecne správne, keď skutkový stav už dôsledne vyhodnotil v odôvodnení napadnutého rozsudku v súlade s ust. § 132 O. s. p., na ktoré odvolací súd poukazuje a s ktorým sa v plnom rozsahu stotožňuje, preto s poukazom na citované ustanovenie § 219 ods. 2 O. s. p. ďalšie odôvodnenie nevyhtovuje, pretože sa úplne stotožňuje s odôvodnením súdu prvého stupňa...“

Odvolací súd sa v odvolaní nevysporiadal so všetkými skutočnosťami, ktoré som uvádzal v podanom odvolaní, ktoré podľa môjho názoru spochybňovali zákonnosť rozhodnutia súdu prvého stupňa. Potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej, hoci pre takéto postupy neboli dané zákonné dôvody, pričom svoje rozhodnutie riadne neodôvodnil...“

Zákonodarcom upravenú fakultatívnu možnosť odvolacieho súdu obmedziť sa v odôvodnení potvrdzujúceho rozhodnutia len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia je vždy potrebné v záujme ústavne konformného výkladu (čl. 152 ods. 4 ústavy) aplikovať aj vo svetle judikatúry ústavného súdu a ESLP zaoberajúcej sa právom účastníka občianskeho súdneho konania na riadne odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu. Ak tak všeobecný súd nepostupoval, jeho rozsudok je nevyhnutné považovať za arbitrárny, zjavne neodôvodnený, a tým priamo zasahujúci do základného práva účastníka súdneho konania na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (čl. 36 ods. 1 listiny).

Za týchto okolností bolo povinnosťou krajského súdu na moju odvolaciu argumentáciu primeraným a ústavne konformným spôsobom reagovať. Krajský súd však

v odôvodnení napadnutého rozsudku nedal presvedčivú a jasnú odpoveď na podstatné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany a nereagoval ani na podstatné odvolacie námietky, pričom od uvedenej povinnosti ho nemôže oslobodiť ani znenie § 219 ods. 2 O. s. p., ktoré nemožno aplikovať čisto formálne, ale v spojení s judikatúrou ústavného súdu a ESLP a súčasne v spojení s § 157 ods. 2 O. s. p... Bolo preto povinnosťou odvolacieho súdu (a to bez ohľadu na znenie § 219 ods. 2 O. s. p.) napraviť pochybenie okresného súdu a primeraným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať na moje odvolacie námietky. Krajský súd sa však právnou argumentáciou môjho právneho zástupcu dôsledne nezaoberal a ani neuviedol na zvýraznenie správnosti a presvedčivosti rozsudku okresného súdu žiadne dôvody, ktoré by umožnili konštatovať, že svojím postupom pri odôvodnení napadnutého rozsudku neporušil moje základné právo na súdnu ochranu.

Krajský súd môže postupovať podľa ustanovenia § 219 ods. 2 O. s. p. iba vtedy, ak takéto odôvodnenie jeho rozhodnutia zodpovedá základnému právu na súdnu ochranu a spravodlivý proces... Odvolací súd nemôže bez ďalšieho prevziať závery súdu prvého stupňa, keď sa ani ten s argumentáciou odvolateľa nezaoberal...

Odvolací súd mal vo svojom rozsudku uviesť dôvody, prečo nemožno považovať moje argumenty a argumenty môjho právneho zástupcu v konaní na súde prvého stupňa a v podanom odvolaní za správne, prečo ich nemohol po právnej a vecnej stránke akceptovať...

Vychádzajúc z odôvodnenia rozsudku Krajského súdu v Žiline je zrejmé, že krajský súd na skutočnosti sťažovateľa, ktoré uviedol v odvolaní proti rozsudku Okresného súdu v Čadci... fakticky nereagoval. Doterajšie konanie a rozhodovanie krajského a okresného súdu bolo jednostranné, pretože súdy oboch stupňov nebrali do úvahy tvrdenia sťažovateľa a ním navrhované a predkladané dôkazy, ktoré mohli mať vplyv na spravodlivé posúdenie skutkového stavu v jeho spore...

Bolo povinnosťou krajského súdu, ako odvolacieho súdu, aby dal jednoznačnú odpoveď na všetky námietky sťažovateľa uvedené v odvolaní proti napadnutému rozhodnutiu prvostupňového súdu. Odôvodnenie rozhodnutia krajského súdu takéto závery neobsahuje, je nepresvedčivé a zjavne neodôvodnené, čím sa reálne nezabezpečilo uplatnenie základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru...

Krajský súd v Žiline v napadnutom rozhodnutí vôbec nereagoval na námietku premlčania, ktorú som vzniesol v odvolacom konaní ohľadom sumy 3.525,86 Eur, ktorá predstavovala celú žalovanú sumu po navrhovateľom vykonanej zmene rozsudového návrhu podaním zo dňa 9. 3. 2009, ktoré bolo doručené súdu 10. 3. 2009 a na pojednávaní dňa 30. 4. 2009.

Krajský súd v Žiline v napadnutom rozhodnutí vôbec nereagoval na tú časť môjho odvolania z 20. 12. 2010 proti rozsudku súdu prvého stupňa, v ktorej som napádal výrok rozsudku o úrokoch z omeškania, ktorý nebol vôbec rozsudkom súdu prvého stupňa odôvodnený.

Krajský súd v Žiline v napadnutom rozhodnutí vôbec nereagoval na tú časť môjho odvolania proti rozsudku súdu prvého stupňa, v ktorej som napádal výrok rozsudku, ktorým mi bola uložená povinnosť zaplatiť na účet Okresného súdu v Čadci titulom trov preddavkovaných štátom 252,44 Eur do 3 dní po právoplatnosti rozsudku.

Krajský súd v Žiline v napadnutom rozhodnutí dostatočne a presvedčivo nereagoval na tú časť môjho odvolania proti rozsudku súdu prvého stupňa, v ktorej som napádal výrok rozsudku, ktorým mi bola uložená povinnosť hradiť trovy konania včítane trov právneho zastúpenia v sume 5.034,51 Eur na účet právneho zástupcu navrhovateľa. Krajský súd síce rozsudok okresného súdu v časti výroku, ktorým som bol zaviazaný k povinnosti hradiť navrhovateľovi trovy konania včítane trov právneho zastúpenia v sume 5.034,51 Eur zrušil a vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie, v odôvodnení napadnutého rozhodnutia sa však dôsledne nevysporiadal s mojimi argumentmi ohľadom nesprávnosti priznaných trov konania včítane trov právneho zastúpenia v uvedenej sume, pokiaľ ide o výpočtový základ pre priznanie trov právneho zastúpenia a počet vykonaných úkonov právnej služby právnym zástupcom navrhovateľa. Súdu prvého stupňa krajský súd nariadil, aby opätovne preskúmal uplatnenú náhradu trov konania a postupoval podľa ustanovenia § 142 ods. 2 O. s. p. znenie pred čiarkou, v zmysle ktorého ak mal účastník vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov pomerne rozdelí...

Poukazujem na to, že krajský súd sa v podstate stotožnil, pokiaľ ide o rozhodnutie vo veci samej, s odôvodnením rozsudku súdu prvého stupňa, ktorý riadne a presvedčivo neodôvodnil výšku škody, ktorú som mal spôsobiť navrhovateľovi, pričom súd prvého stupňa vôbec neodôvodnil výrok rozsudku ohľadom priznaného úroku z omeškania vo výške 13 % od 1. 5. 2003. Krajský súd v Žiline svoje rozhodnutie neodôvodnil ústavne prijateľným

spôsobom, čím fakticky odňal sťažovateľovi možnosť konať pred súdom a porušil jeho ústavné právo na súdnu ochranu a spravodlivý proces.

Skutočnosti, ktoré som uvádzal v podanom odvolaní proti rozsudku súdu prvého stupňa, uvádzam aj v tejto ústavnej sťažnosti a žiadam, aby k nim ústavný súd prihliadol pri rozhodovaní o mojej ústavnej sťažnosti...“

Sťažovateľ navrhol „aby ústavný súd odložil vykonateľnosť napadnutého rozhodnutia Krajského súdu v Žiline sp. zn. 5Co/37/2011-436 z 22. 2. 2011 podľa § 55 ods. 2 zák. č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov a aby J... uložil, aby sa dočasne zdržal oprávnenia priznaného mu právoplatným rozhodnutím Okresného súdu v Čadci...“ a o jeho sťažnosti rozhodol takto:

„1. Základné právo D. M. na súdnu a inú právnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a článku 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a právo na spravodlivé súdne konanie podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 5Co/37/2011 zo dňa 22. 2. 2011 a postupom a rozsudkom Okresného súdu v Čadci sp. zn. 6C/220/2004 zo dňa 9. 11. 2010 porušené bolo.

2. Rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 5Co/37/2011 zo dňa 22. 2. 2011 a rozsudok Okresného súdu v Čadci sp. zn. 6C/220/2004 zo dňa 9. 11. 2010 sa zrušujú a vec sa vracia Okresnému súdu v Čadci na ďalšie konanie.

3. Krajský súd v Žiline a Okresný súd v Čadci sú povinné spoločne a nerozdielne nahradiť D. M. trovy konania... v sume 332,50 Eur... na účet jeho právneho zástupcu JUDr. M. V., advokáta... do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť sťažovateľov prerokoval na neverejnom zasadnutí a preskúmal ju zo všetkých hľadísk uvedených v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

V súlade s uvedenými zásadami ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde a skúmal, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že rozsudkom okresného súdu bola sťažovateľovi ako odporcovi v súdnom konaní uložená povinnosť zaplatiť navrhovateľovi sumu 2 812,20 € s 13 % úrokom z omeškania od 1. mája 2003 do zaplatenia z titulu náhrady škody vzniknutej na motorovom vozidle navrhovateľa v dôsledku dopravnej nehody, ktorú zavinił

sťažovateľ, návrh navrhovateľa v časti o zaplatenie 713,66 € bol zamietnutý, sťažovateľovi bola uložená povinnosť zaplatiť odporcovi trovy súdneho konania v sume 5 034,51 € a zaplatiť na účet okresného súdu trovy štátu v sume 252,44 €.

Sťažovateľ podal odvolanie proti všetkým výrokom rozsudku okresného súdu a krajský súd rozsudkom potvrdil rozsudok okresného súdu v časti výrokov vo veci samej (t. j. výrok o uložení povinnosti zaplatiť sumu 2 812,20 € s 13 % úrokom z omeškania od 1. mája 2003 do zaplatenia a výrok o zamietnutí návrhu v prevyšujúcej časti), zrušil výrok o povinnosti sťažovateľa zaplatiť odporcovi trovy súdneho konania v sume 5 034,51 € a v tejto časti vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie. Krajský súd ďalej rozhodol o trovách odvolacieho konania tak, že žiadnemu z účastníkov ich nepriznal.

Sťažovateľ vidí porušenie ním označených základných a iných práv v nesprávnych skutkových a právnych záveroch a nedostatočnom odôvodnení rozsudku okresného súdu a rozsudku krajského súdu.

Podľa sťažovateľa okresný súd nesprávne vyhodnotil dôkazy vykonané v súdnom konaní, nevysporiadal sa s rozporom v znaleckých posudkoch k posúdeniu sumy náhrady škody, nevykonal sťažovateľom navrhované dôkazy a v dôsledku uvedeného došiel k nesprávnym skutkovým a právным záverom a nedostatočnému odôvodneniu svojho rozsudku. V súvislosti s nedostatočným odôvodnením rozsudku okresného súdu sťažovateľ poukázal aj na absenciu akéhokoľvek odôvodnenia, pokiaľ ide o navrhovateľovi priznané úroky z omeškania z priznanej istiny z titulu náhrady škody.

Sťažovateľ namietal, že krajský súd sa nevysporiadal riadne s jeho odvolacími dôvodmi tým, že pri odôvodnení svojho rozsudku postupoval podľa § 219 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) a plne sa stotožnil so závermi okresného súdu. Podľa sťažovateľa vzhľadom na nedostatky rozsudku okresného súdu, ktoré uviedol vo svojom odvolaní a ktoré totožne uvádza v sťažnosti, neboli splnené zákonné podmienky na takýto postup pri odôvodňovaní rozsudku krajského súdu.

Sťažovateľ vo vzťahu k postupu a rozsudku krajského súdu okrem nevysporiadania sa s jeho ostatnými odvolacími dôvodmi namietal aj to, že krajský súd sa v odôvodnení svojho rozsudku žiadnym spôsobom nevysporiadal s námietkou premlčania vznesenou sťažovateľom v jeho odvolaní a s namietaným nedostatkom odôvodnenia rozsudku okresného súdu v časti priznaných úrokov z omeškania a dostatočne sa nevysporiadal s odvolacími dôvodmi smerujúcimi proti výroku o trovách konania. Sťažovateľ namietal aj to, že krajský súd opomenul rozhodnúť o jeho odvolaní v časti smerujúcej proti výroku rozsudku okresného súdu o povinnosti sťažovateľa zaplatiť trovy štátu.

K namietanému porušeniu základných a iných práv sťažovateľa postupom a rozsudkom okresného súdu

Ústavný súd konštatuje, že postup okresného súdu a jeho rozsudok boli preskúmateľné na základe dostupného riadneho opravného prostriedku (prípustného odvolania), ktorý sťažovateľ aj využil, a preto ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde sťažnosť v tejto časti odmietol pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie a rozhodnutie.

K namietanému porušeniu základných a iných práv sťažovateľa postupom a rozsudkom krajského súdu

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne s medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím

došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmania vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00) a tiež by mali za následok porušenie niektorého z princípov spravodlivého procesu, ktoré neboli napravené v inštančnom (opravnom) postupe všeobecných súdov.

Ústavný súd poukazuje na svoju judikatúru, v rámci ktorej už vyslovil, že kompetencie ústavného súdu nenahrádzajú postupy a rozhodnutia všeobecných súdov a nepoužívajú sa na skúmanie namietanej vecnej nesprávnosti, pretože ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo vzťahu k všeobecným súdom. Kritériom rozhodovania ústavného súdu musí byť najmä intenzita, akou malo byť zasiahnuté do ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou zaručených základných práv a slobôd, a v spojitosti s tým zistenie, že v okolnostiach daného prípadu ide o zásah, ktorý zjavne viedol k porušeniu, resp. odopretiu základných práv alebo slobôd (IV. ÚS 238/07).

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu základné právo na súdnu ochranu a právo na spravodlivé súdne konanie zaručuje každému právo na prístup k súdu, ako aj konkrétne procesné garancie v konaní pred ním (I. ÚS 26/94). Ochrany základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) sa možno domáhať v medziach a za podmienok ustanovených vykonávacími zákonmi (napr. III. ÚS 124/04).

Ústavou zaručené základné právo na súdnu ochranu vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy a tiež aj právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neznamenaajú právo na úspech v konaní pred všeobecným súdom a nemožno ich účelovo chápať tak, že ich naplnením je len víťazstvo v takomto spore (II. ÚS 21/02, IV. ÚS 277/05).

Vychádzajúc z uvedených právnych názorov ústavný súd na účely posúdenia opodstatnenosti sťažnosti preskúmal namietaný rozsudok krajského súdu.

Po preskúmaní napadnutého rozsudku krajského súdu ústavný súd nezistil, že by okresným súdom aplikovaný postup pri hodnotení dôkazov a jeho skutkové a právne závery, s ktorými sa krajský súd stotožnil, boli v takom rozpore s vykonaným dokazovaním, ktorý by mohol zakladať dôvod na zásah ústavného súdu do namietaného rozsudku krajského súdu v súlade s jeho právomocami ustanovenými v čl. 127 ods. 2 ústavy. Naopak, ide o právne závery, ktoré sú podľa názoru ústavného súdu ústavne akceptovateľným spôsobom zdôvodnené, t. j. tak, ako to vyplýva z požiadaviek základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Vzhľadom na uvedené a obsah odvolacích dôvodov sťažovateľa ústavný súd nezistil žiadne okolnosti, ktoré by nasvedčovali arbitrárnosti postupu krajského súdu, keď sa tento pri odôvodnení svojho rozsudku plne stotožnil s dôvodmi rozsudku okresného súdu v súlade s § 219 ods. 2 OSP.

Skutočnosť, že v rozsudku okresného súdu absentuje odôvodnenie vo vzťahu k úrokom z omeškania a že krajský súd na tento nedostatok vytýkaný sťažovateľom v jeho odvolaní nereagoval, síce možno hodnotiť ako nedostatok odôvodnenia rozsudku krajského súdu, avšak podľa názoru ústavného súdu (vzhľadom na hodnotu sporu a úrokov z omeškania a všetky okolnosti prípadu) v uvedenom nemožno ustáliť takú intenzitu nedostatočného odôvodnenia, ktorá by zakladala ústavnoprávny rozmer a možnosť porušenia základných a iných práv sťažovateľa.

Ústavný súd nezistil žiadne prvky arbitrárnosti v rozsudku krajského súdu, ktoré by spočívali v tom, že sa nevysporiadal s námietkou premlčania vznesenou sťažovateľom v jeho odvolaní (keďže na vznášanie takýchto námietok sa v odvolacom konaní už neprihliada), resp. dostatočne sa nevysporiadal s odvolacími dôvodmi smerujúcimi proti výroku o trovách konania (pretože výrok rozsudku okresného súdu v tejto časti bol zrušený a vrátený na ďalšie konanie).

Pokiaľ krajský súd opomenul vo svojom rozsudku rozhodnúť o tej časti odvolania sťažovateľa, ktorá smerovala proti rozsudku okresného súdu v časti výroku o trovách štátu, ústavný súd konštatuje, že dôsledkom uvedeného nemohlo dôjsť k právoplatnosti rozsudku okresného súdu v tomto jeho výroku a sťažovateľ má možnosť domáhať sa nápravy

využitím procesného postupu pred všeobecným súdom. Vzhľadom na uvedené toto opomenutie v rozhodovaní krajského súdu nie je spôsobilé založiť právomoc ústavného súdu ako ani možnosť porušenia základných a iných práv sťažovateľa.

V súvislosti s prejavom nespokojnosti sťažovateľa s napadnutým rozsudkom krajského súdu ústavný súd opätovne zdôrazňuje, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a bez znakov arbitrárnosti. V opačnom prípade nemá ústavný súd dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí súdov, a tak vyslovovať porušenia základných práv (obdobne napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05).

Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľa v časti smerujúcej proti postupu a rozsudku krajského súdu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa už ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľa na ochranu ústavnosti nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. septembra 2011